



Vlaams
Parlement

vergadering **C231**
zittingsjaar 2016-2017

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Economie, Werk, Sociale Economie,
Innovatie en Wetenschapsbeleid

van 4 mei 2017

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Bart Caron aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de innovatiesteun aan Media ID – 1792 (2016-2017)	3
VRAAG OM UITLEG van Andries Gryffroy aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over energie-efficiëntie bij bedrijven en de rol van de ParticipatieMaatschappij Vlaanderen (PMV) ter zake – 1881 (2016-2017)	9
VRAAG OM UITLEG van Guy D'haeseleer aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de tewerkstelling van erkende vluchtelingen – 1699 (2016-2017)	13
VRAAG OM UITLEG van Robrecht Bothuyne aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de uitspraken van de gedelegeerd bestuurder van VDAB over een zevende staatshervorming – 1982 (2016-2017)	20

**VRAAG OM UITLEG van Bart Caron aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de innovatiesteun aan Media ID
– 1792 (2016-2017)**

Voorzitter: de heer Guy D'haeseleer

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Minister, dit is mijn eerste vraag aan u in deze commissie, dat is een primeur.

Dit dossier is een kind van het innovatiebeleid. In de vorige legislatuur was de minister van Media ook de minister van Innovatie. Ik denk dat dat gedeeltelijk verklaart waarom deze vraag hier wordt gesteld. De minister van Innovatie heeft immers veel aandacht besteed aan de innovatie van de mediasector.

Het startte onder de vleugels van het MiX, het media-innovatiecentrum, dat in het begin van deze legislatuur werd opgedoekt. Ik zal niet oordelen over de beleidskeuze, maar dit werd door veel mensen in de mediawereld en door veel leden van de commissie Media betreurd omdat er in deze sector veel gebeurt. Ten bewijze: het feit dat de top van heel veel innovatieve mediabedrijven en ook van Proximus en Telenet dezer dagen op de grote mediabeurs vertoeven in Las Vegas om daar de Belgische/Vlaamse innovatieve mediaprojecten voor te stellen.

'Het verdwenen belastinggeld achter Media ID', kopte Apache twee weken geleden. Daarmee ging Apache door op een bericht in De Tijd en een vraag om uitleg van collega Brouwers in de commissie Media – ere wie ere toekomt. Ik ga er nog even op door omdat het een economische zaak is. Ik citeer even. "De stille dood van een project waar de Vlaamse overheid de voorbije jaren bijna 2,7 miljoen euro belastinggeld in pompte, staat in schril contrast met de bombarie waarmee het project indertijd werd aangekondigd." Media ID zou de horizon voor online nieuwsgaring in Vlaanderen verleggen. Het zou het paradepaardje worden van het Vlaamse media-innovatiebeleid. Het uiteindelijke doel van het Media ID-project was het opzetten, evalueren en uitbreiden van een registratie- of authenticatiesysteem voor eindgebruikers. Eenvoudig uitgelegd: men logt één keer in met één login en paswoord voor alle mediasites en -kanalen, zo zou men onbeperkte toegang krijgen. Uw voorganger trok daarvoor veel geld uit, minister, maar blijkbaar werd van het project zelf weinig gerealiseerd. Oneerbiedig uitgedrukt: er bleef geen spaander van heel.

Waar is dat geld naartoe? Toen het verhaal in het voorjaar van 2012 via de openingspagina's van de kranten het levenslicht zag – blijkbaar gaat de IT-technologie toch bijzonder snel – plaatste Apache meteen vraagtekens: 'Innovatiecentrum Mix dreigt speeltje oude media te worden'. Dat bedoel ik met 'het gaat snel in die wereld'. Vijf jaar later blijkt dat een flink understatement. Via het speciaal daarvoor opgerichte MiX werd 2 miljoen euro vrijgemaakt voor onderzoek naar de realisatie van een gemeenschappelijke login. Na afloop van dat initiële traject werd een vervolgproject gefinancierd via MediaTrust. Daarvoor werd nog eens 674.000 euro op tafel gelegd; totaal: bijna 2,7 miljoen euro.

De verdere investering in MediaTrust kwam er op een moment dat al lang duidelijk was dat het hele Media ID een groot luchtkasteel was. De lancering van Media ID werd keer op keer uitgesteld. En toen het uiteindelijk toch zover was, werd gekozen voor wat door Media ID zelf werd omschreven als een 'soft launch'. De initiële toeters en bellen waren begin 2015 al lang verstomd.

– Emmily Talpe treedt als voorzitter op.

Concrete cijfers werden niet gecommuniceerd. De initiatiefnemers wilden op termijn minstens één miljoen gebruikers van zo'n login voorzien. Die zijn er nooit gekomen. Hoe de financiële put van 771.676 euro in de cvba Media ID te rijmen valt met de miljoenen overheidssubsidies voor de grote mediagroepen, is een raadsel. Ik heb zelf gezocht op de databank van de jaarrekeningen, dat kan men doen van de vennootschappen. In die jaarrekeningen van de laatste jaren stonden die Vlaamse middelen op geen enkele manier, die zijn niet te vinden. Ik heb ze toch niet gevonden, maar ik ben geen expert, dat geef ik toe. Daarover wil blijkbaar niemand communiceren.

Bij Apache las ik: "Beide onderzoeksprojecten zijn afgelopen en zoals dat gaat met investeringsprojecten zijn er projecten die lukken, en andere die niet lukken." Over de financiering wil de coördinator van Media ID enkel kwijt dat het overheidsgeld doorgaans naar de verschillende partners in een consortium gaat, dat is logisch, en dat daarbij een verdeelsleutel wordt gehanteerd. Die zou ongeveer 50/50 zijn met aan de ene kant de universitaire onderzoekinstellingen en aan de andere kant de privéspelers. In dit concrete geval zijn dat de grote mediabedrijven. Zelfs de VRT is in een latere fase ook ingetreden in die cvba. In de jaarrekeningen is dus geen spoor terug te vinden, zoals ik al zei. Pittig detail: de laatste aandeelhouder is dus de VRT, onze VRT. Half mei 2015 – al tijdens de doodsstrijd van Media ID – investeerde de VRT nog 65.000 euro, gelukkig niet al te veel geld, in de leeglopende cvba.

De andere aandeelhouders waren niet de kleinste spelers, namelijk De Persgroep, Mediahuis en Roularta. Dat zijn alle tijdschriften en kranten die in Vlaanderen nieuws brengen, alle bladen behalve de meer recreatieve of thematische, maar alle kranten en magazines. Intussen werkte bij Media ID één werknemer.

Hoe zit het met die put? Is over het verloop van de werkzaamheden op regelmatige basis gerapporteerd aan u of aan uw diensten? Waarom is Media ID volgens u mislukt? Waar zijn de centen voor gebruikt? Waarom zijn de subsidies niet opgenomen in de rekening van Media ID? Werd er door de Vlaamse overheid controle uitgeoefend op de aanwending van de financiële steun aan Media ID? Wordt er overwogen, indien er een negatieve evaluatie zou zijn, om die subsidies terug te vorderen?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Collega Caron, zoals u zelf al aangaf, zijn de projecten rond Media ID uitgevoerd door een ruim consortium van Vlaamse mediabedrijven in de context van het MiX. De toekenning van de steun gebeurde in een tweetrapsevaluatie: eerst een interne evaluatie door het MiX, hierbij geassisteerd door hun programmacommissie, wat opnieuw een brede samenstelling met technologisch onderlegde vertegenwoordigers uit de Vlaamse mediasector betekent, en vervolgens een evaluatieprocedure door het toenmalige Agentschap voor Innovatie door Wetenschap en Technologie (IWT) met onafhankelijke externe deskundigen. Dat geldt voor de beide projecten waarover u spreekt in uw vraagstelling.

Op dat moment waren er blijkbaar voldoende argumenten om deze projecten te steunen. Ik gebruik hier met opzet het woord 'project': de steun is toegekend aan projecten die uitgevoerd werden door een consortium van een aantal bedrijven, onderzoekers van het MiX zelf en universitaire onderzoeksgroepen uit verschillende universiteiten. Het bedrijf Media ID was slechts een van de begunstigden. Het is dus niet zo dat Media ID de begunstigde was. Er was een heel consortium. Het is ook niet Media ID dat goedgekeurd is, het zijn de projecten die zijn goedgekeurd.

Zoals gebruikelijk bij projecten van lichte structuren werden de projecten gefinancierd met de ter beschikking gestelde projectmiddelen. In eerste instantie worden die projecten ook door hen gecoördineerd en opgevolgd. De contractuele

rapporteringsverplichtingen, zowel inhoudelijk als financieel, zijn allemaal nagekomen. Ik heb zeker geen bericht gekregen van onregelmatigheden.

Ik heb ook geen andere informatie waarom Media ID niet is gelukt dan die die in de pers is verschenen. Als ik me niet vergis, is het ook al eens besproken in de commissie Cultuur. De elementen die toen aan bod zijn gekomen, zijn de enige die ik ook ken.

Waar zijn de centen voor gebruikt? Ik wil toch nog eens zeggen dat de steun voor een groot deel naar de onderzoeksinstellingen is gegaan. Als een project wordt goedgekeurd, dan gaat de financiering die de ondersteuning betekent, rechtstreeks naar de onderzoeksinstellingen. In dit project zijn dat de onderzoekers van het MiX zelf, maar ook de laboratoria van de UGent, de KU Leuven en de VUB. In beide projecten samen ging dat om 65 procent van het vermelde bedrag. Verder ging in beide projecten samen 25 procent van de steun naar tien bedrijven die meewerkten aan het project en die anderhalve keer zoveel in het project investeerden. Voor elke euro droegen zij dus zelf anderhalve euro bij in het project. Het bedrijf Media ID werd alleen in het eerste project met Vlaamse subsidies gesteund, en dat voor een bedrag van 261.000 euro, of ongeveer 10 procent van de totale steun. Ook zij moesten diezelfde hefboom van anderhalve keer realiseren.

Ik kan dus veilig stellen dat de projectdoelstellingen van beide projecten breder waren dan enkel de opstart van het bedrijf Media ID. Ook het feit dat men bereid was vanuit de privésector en vanuit Media ID om anderhalve keer een bijdrage te doen, heeft wellicht ook meegespeeld in het geloof dat dit iets was dat zou kunnen lukken.

De controle op de jaarrekeningen van Media ID is de verantwoordelijkheid van de revisor. De gebruikelijke controles van het IWT zijn de elementaire controles van de jaarrekeningen bij de steuntoekenning, hier voor Media ID dus enkel bij de start van het eerste project. Ik kan dan ook geen commentaar geven op de stelling waarom de subsidies zijn opgenomen in de jaarrekeningen van Media ID. Dat is een private partner zoals andere private partners. Het gaat dus niet om heel dat bedrag van meer dan 2 miljoen euro, maar over 261.000 euro, als een van de vele partners van de projecten die zijn goedgekeurd.

De controles bij de afsluiting van het project gebeuren op basis van de verslagen en de voorgelegde kostenstaten. Er werden toen geen onregelmatigheden vastgesteld. Tot nader order is niet overwogen om de steun terug te vorderen. In elk geval kan worden gemeld dat het niet slagen van het project geen voldoende reden is om dit te doen. Je keurt een project goed, er zijn inspanningen gebeurd. Een project kan slagen of niet slagen. Hier is het duidelijk niet geslaagd. Dat is op zich geen reden om terug te vorderen. Als er fraude zou zijn geweest of het geld zou niet zijn aangewend waarvoor het bedoeld was, dan kan dat in principe wel, maar daar heb ik geen berichtgeving over.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Dank u wel, minister. Het blijft natuurlijk wel erg dat het vijf jaar moet duren, tussen 2011 en 2016, vooraleer duidelijk wordt dat het project niet lukt. Ik heb daar een zeer ongemakkelijk gevoel bij, als ik het zo mag zeggen.

Ik ga beginnen met de eerste formaliteit nog eens te herhalen. U hebt dus gezegd dat het geld vooral naar bedrijven en onderzoekslabo's is gegaan. De 10 procent die Media ID als 'global fee', als een soort vergoeding voor de coördinatie van het project ontving, die zou ik toch moeten terugvinden in de jaarrekening, op een of andere manier. Minister, ik zou durven vragen dat ze aan u bewijzen dat ze die centen ook gebruikt hebben voor de coördinatie van Media ID.

Minister, ik heb een zeer ongemakkelijk gevoel. Ik zal eerlijk zijn. Ik kan het niet hardmaken. Ik weet ook dat u het niet kunt bevestigen. Ik heb de indruk dat alle

grote spelers samen een project met veel gemeenschapsgeld hebben opgezet en er nu alle belang bij hebben tegenover elkaar te zwijgen. Het is mislukt en ze houden het potje gedekt, om het op zijn Vlaams te zeggen. Wellicht vinden ze het ten aanzien van hun eigen aandeelhouders ook niet fijn dat elke 1,5 euro die ze bij elke Vlaamse euro moesten voegen in diezelfde bodemloze put van dit project is verdwenen. Daar zullen ze ten aanzien van hun eigen raden van bestuur en aandeelhouders ook niet fier op zijn. Ook voor hen is dit jammer.

Er zijn externe deskundigen en universitair geschoolden ingeschakeld. Het is fundamenteel dat dit project vijf jaar heeft geduurd. Indien in de loop van een dergelijk proces wordt ervaren dat het niet behoorlijk lukt, moet vroeger worden ingegrepen.

Ik zal het plat uitdrukken. De idee van een globale medialogin voor alle media is ondertussen een ouderwetse idee. Het klopt echter niet dat we nu pas het licht zien en dit ouderwets vinden. Ik geloof dat dit in 2011 een zeer innovatief idee leek. Het kan niet dat we vijf of zes jaar nodig hebben om het licht te zien.

Ik denk dan vooral dat er te weinig toezicht is op goedgekeurde projecten. Ik gebruik de termen van het Rekenhof. Er is te weinig toezicht om de effectiviteit en doelmatigheid van de ingezette middelen te controleren. Ik verwijt u dat niet. Dit is veeleer een systeemfout dan een gevolg van passiviteit.

Ik ben geen regelneef die vindt dat elke uitgegeven euro onder de loep moet worden gelegd. Uit de rapportering van twee jaar geleden bleek echter al dat het niet zou lukken. Dit is met stille trom gelanceerd. Er kwamen geen klanten. Het was nodig conclusies te trekken.

Ik vind het jammer dat 2,8 miljoen euro uit het budget voor het mediabeleid totaal verloren is gegaan voor de samenleving. In het beleidsdomein Economie is dat misschien niet veel geld, maar voor het mediabeleid wel. Dat is eigenlijk wat hier is gebeurd.

De voorzitter: Mevrouw Brouwers heeft het woord.

Karin Brouwers (CD&V): Minister, zoals daarnet al is vermeld, heb ik hierover in de commissie Media een vraag om uitleg gesteld. Minister Gatz heeft toen gesteld dat innovatie onder uw bevoegdheden valt en dat hij me de informatie schriftelijk zou bezorgen. Ik denk niet dat we die informatie ondertussen hebben ontvangen. Ik kijk in dit verband ook naar de voorzitter van de commissie Cultuur.

Het is een goede zaak dat u de cijfers op een rijtje hebt gezet. Dat is absoluut interessant. Ik heb minister Gatz destijds gevraagd wat de rol van de VRT was. Dit zal echter pas in 2019 worden geëvalueerd. Dat is me nog niet heel duidelijk.

Op het einde van zijn antwoord heeft minister Gatz gesteld dat hij met een persoonlijke noot met betrekking tot Media ID wilde afsluiten: "Deze grote operatie is niet geslaagd. We zouden ook kunnen stellen dat het is mislukt." Hij drukt zich nog voorzichtig uit. Vervolgens heeft hij zich uitgeput om uit te leggen dat het project op bepaalde punten positief is geweest: "Desondanks hoor ik positieve signalen uit de sector. Op tal van vlakken heeft het project een meerwaarde gecreëerd. Het gaat dan onder meer om de knowhow, de innovatie en de internationale uitstraling. Dat heeft de weg geëffend voor toekomstige samenwerkingen."

Dit klinkt heel mooi, maar de essentie blijft de vraag waarom het Media ID-project, dat iedereen in staat zou stellen met een login op een site als gebruiker aan gegevens van allerlei media en nieuwsberichtgeving te geraken, nu precies mislukt is. Hoe snel was geweten dat het zou mislukken?

Mijnheer Caron, op dit vlak ben ik het met u eens. Het gaat hier natuurlijk om middelen die over een aantal jaren zijn verspreid. Met betrekking tot innovatie

zouden we sneller moeten kunnen ingrijpen. U voelt aan dat het een ouderwets idee is. Ik weet dat niet. Minister Gatz ziet nog een aantal voordelen. Die zullen er wel zijn geweest. De betrokkenen hebben leren samenwerken op het terrein met betrekking tot innovatie.

We moeten echter toegeven dat dit specifiek project is mislukt. Iedereen zegt het. Innovatie mag mislukken. Daarvoor dient het eigenlijk. De vraag is echter hoe snel dit geweten is en hoe snel wordt ingegrepen. We mogen de middelen die ooit zijn beloofd, niet verder laten verloren gaan in een put waar achteraf minder uit komt dan werd verwacht. Dat is een meer algemene vraag.

We bevinden ons hier in de commissie Innovatie. Het is een spijtige zaak dat net een innovatieproject in de mediasector is mislukt. We stellen immers vast dat de laatste jaren minder middelen dan voordien zijn besteed aan innovatie in de mediasector. Hier is nood aan, maar dergelijke projecten zijn natuurlijk koren op de molen van hen die vinden dat die middelen niet nodig zijn. In de mediasector is innovatie nochtans zeer belangrijk.

Minister, openheid en duidelijkheid zijn wenselijk. U hebt dit grotendeels verstrekt. Ik heb er echter het raden naar waarom het op het einde niet is doorgegaan. Dit heeft onder meer te maken met de privébedrijven, die niet volledig in hun kaarten hebben laten kijken. De VRT is heel laat op de kar gesprongen. Dit wordt pas in 2019 geëvalueerd. Wanneer zullen we het weten? Het is spijtig dat we niet precies weten wat verkeerd is gelopen.

De voorzitter: De heer Gryffroy heeft het woord.

Andries Gryffroy (N-VA): Voorzitter, volgens mij moeten we eerlijkheidshalve toegeven dat de stopzetting van het Media ID-project politiek te betreuren valt. Ten aanzien van de vorige sprekers wil ik echter benadrukken dat innovatie altijd vanuit de triple helix wordt ondersteund. Dit betekent dat er een samenwerking is tussen de overheid, bedrijven en de universitaire onderzoeksgroepen. IMinds is daar bijvoorbeeld ook bij betrokken.

Wat Media ID betreft, gaat het slechts om 10 procent van de middelen waarover in totaal wordt gesproken. De minister heeft dit al geantwoord. Het ontvangen bedrag is 261.000 euro en niet, zoals in een zweem van verdachtmakingen is verklaard, 2.610.000 euro.

Er horen ook andere projecten thuis in de triple helix. Zo werkt innovatie. Dit is de afspraak die is gemaakt. Het is tevens de basis van het innovatiebeleid dat de minister verder uitwerkt. De triple helix zorgt voor een combinatie tussen de bedrijven, de universitaire onderzoeksgroepen en de overheid. Het gaat om een samenwerking tussen die drie partners.

We mogen stellen dat die subsidies onrechtstreeks zo veel mogelijk hebben bijgedragen tot het innovatiever maken van het medialandschap. Ik kan dat niet hardmaken, maar dat geld is indirect niet verloren gegaan. Zoals minister Gatz in de commissie Media heeft verklaard, zijn er wel degelijk projecten uitgevoerd die wel degelijk bij de triple helix horen. Wat Media ID betreft, gaat het om een verlies van 260.000 euro. Er moet nog verder aan innovatie worden gewerkt. Volgens mij zal het huidig beleid worden voortgezet.

Ik wil benadrukken dat het politiek spijtig is dat dit wordt stopgezet. We kunnen niet anders. We moeten het bedrag tot 261.000 euro beperken. Onrechtstreeks is er in onze innovatieve mediawereld vooruitgang geboekt.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, aangezien ik denk dat hier en daar een paar misverstanden bestaan, wil ik toch op een aantal puntjes reageren.

We subsidiëren net omdat aan onderzoek risico's zijn verbonden. Zoals ik daarnet al heb verklaard, beschikken we over twee beoordelingssystemen. Als uit die twee systemen blijkt dat een project de moeite waard is ondersteuning te krijgen, moet het kunnen worden ondersteund. Ik denk dat we dit moeten behouden.

Mijnheer Caron, ik heb een paar keer gehoord dat het is mislukt. U hebt dat goed uitgedrukt. Er waren geen klanten. Technisch is het echter niet mislukt. Het technisch onderzoek dat moest worden uitgevoerd om dit mogelijk te maken, is uitgevoerd. Daar is geld voor uitgetrokken. Zeker in die tijd mochten we de commercialisering van innovatieve projecten niet subsidiëren. Nu mag dat iets meer. Dit betekent dat het technisch gedeelte conform het ingediend project is uitgevoerd. Wat het technisch aspect betreft, is de uitvoering van het project geen mislukking. Ik vind dit belangrijk. Ik hoor hier dat het is mislukt en dat ik het geld vroeger had moeten terugtrekken. Het is echter niet mislukt. Op technisch vlak moest onderzoek worden verricht om mogelijk te maken wat in de projectaanvraag naar voren was gebracht. Dat is gelukt. Op technisch vlak is er geen probleem. Het ging echter om een project waar de wereld niet op zat te wachten. Er waren geen klanten. De ondersteuning van de commercialisering van innovatieprojecten maakt echter geen deel van de beoordeling uit. Ik vind het belangrijk dit even te kaderen.

U hebt gesuggereerd dat er misschien iets mis is met de wijze waarop het toezicht wordt uitgeoefend. Ik ben nog maar drie jaar minister van Economie en Innovatie, maar gedurende die periode heb ik nooit een klacht gehad over het toezicht dat vroeger door het Agentschap voor Innovatie door Wetenschap en Technologie (IWT) en nu door het Agentschap Innoveren en Ondernemen wordt uitgeoefend. Volgens mij loopt dat goed.

In dit geval is dit goed verlopen. Er moest worden nagegaan of het technisch onderzoek in de laboratoria van de KU Leuven, de VUB en de Universiteit Gent op de juiste wijze verliep. Er moest worden gecontroleerd of de bedrijven deden wat ze hadden beloofd en of MiX deed wat moest gebeuren. Blijkbaar is dat allemaal gebeurd. Dat het niet kon worden gecommmercialiseerd, is een andere zaak. Ik vind het echter belangrijk dit punt naar voren te brengen.

Hoewel de klant er niet is, ben ik het eens met minister Gatz. Ik ben ervan overtuigd dat we daar op een andere manier de vruchten van plukken. Aangezien het technisch onderzoek is geslaagd, zijn inzichten verworven in een aantal zaken. Ze hebben met elkaar samengewerkt, wat ze vroeger niet altijd deden. Dit kan een positief aspect zijn. Het is misschien spijtig dat het niet mogelijk bleek dit commercieel uit te buiten, maar ik ga ervan uit dat op innovatief vlak al het mogelijke is gedaan.

Mijnheer Caron, u vindt dat ik Media ID moet vragen te tonen waar dit in de boeken staat. Ik heb daar de macht zelfs niet toe. Ik kan de boekhouding van private maatschappijen niet controleren. Dat is niet het geval. We moeten nagaan of de middelen van het vroegere IWT zijn gebruikt waarvoor ze bedoeld waren. Ik ben zeker dat Media ID die coördinerende functie ten aanzien van het geheel heeft uitgeoefend. Ik kan het rapport opvragen. Ik kan nakijken of de controlerapporten iets vermelden. Er is me echter duidelijk verteld dat daar niets vermeld staat dat enige argwaan kan wekken.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

Bart Caron (Groen): Minister, ik wil toch de bevestiging dat de middelen van het IWT doelmatig zijn ingezet. Wordt bij de afsluiting van een dergelijk innovatief

project een rapport opgeleverd? Kan ik dat rapport inzien, desnoods met gebruik van de vertrouwelijkheidsprocedure?

Het project is mislukt omdat de grote mediabedrijven de big data die ze op deze manier zouden verzamelen, niet met elkaar willen delen. Dat is de grond van de zaak. Dat is jammer, vooral in het licht van de commerciële exploitatiemodellen van de huidige media. De reclame in kranten en op televisie taant. Vormen van gepersonaliseerde aanbiedingen en reclame worden mogelijk voor wie over big data beschikt met voorkeuren van klanten. De Vlaamse bedrijven missen die kans nu. Daardoor rollen ze de rode loper uit voor bedrijven als Google. Ik vind dat spijtig voor onze Vlaamse mediabedrijven.

– Jos Lantmeeters treedt als voorzitter op.

Grote delen van de reclame in media verdwijnen tegenwoordig naar Google. Het gaat dan om de audiovisuele, de gedrukte media en de auditieve media. Het gaat om grote delen van de reclamebudgetten van Vlaamse bedrijven. Dat is jammer. Dit project had hier in sterke mate toe kunnen bijdragen. Dit is een gemiste kans.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Caron, ik wil nog even op uw duidelijke vraag reageren. Ik zal nakijken of ik het eindrapport van het IWT ter beschikking kan stellen. Indien dat mogelijk is, zal ik dat doen, eventueel onder de vertrouwelijkheidsclausule. We zullen het nakijken en het u laten weten.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

**VRAAG OM UITLEG van Andries Gryffroy aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over energie-efficiëntie bij bedrijven en de rol van de ParticipatieMaatschappij Vlaanderen (PMV) ter zake
– 1881 (2016-2017)**

Voorzitter: de heer Jos Lantmeeters

De voorzitter: De heer Gryffroy heeft het woord.

Andries Gryffroy (N-VA): Voorzitter, we weten allemaal dat Vlaanderen nog een hele weg moet afleggen om onze klimaatdoelstellingen tegen 2020 te bereiken. Die samenwerking zal, zoals in de vorige vraag om uitleg al is aangehaald, een triple helix vormen. Ditmaal omvat die triple helix een samenwerking tussen de overheid, bedrijven en gezinnen die allemaal hun steentje moeten bijdragen. Het gaat dan niet enkel om het werken aan of investeren in duurzame energie. Het gaat eveneens om energie-efficiëntie. De slogan is al vaak gebruikt. Een kilowattuur dat men niet verbruikt, is het goedkoopste en het groenste.

Investeringen in energiebesparing zijn lonend. We zien dat meestal op onze energiefactuur. Ik stel echter vast bedrijven op dit vlak nog heel wat kansen laten liggen. De Unie van Zelfstandige Ondernemers (UNIZO) heeft recent een studie uitgebracht waaruit blijkt dat kmo's gemiddeld 20 procent op hun energieverbruik zouden kunnen besparen. Niet enkel de energie-intensieve bedrijven kunnen in energie-efficiëntie investeren. Andere bedrijven zouden dat ook kunnen doen, maar beschouwen dit niet altijd als hun corebusiness.

Het mag niet enkel bij intenties blijven. Ik herinner me de periode rond 2015. Toen waren de energieprijzen hoog en investeerden de bedrijven hier wel in. Dit viel immers terug te verdienen met een internal rate of return (IRR) van soms meer dan 15 procent. Met de huidige energieprijzen is dezelfde investering wat minder interessant.

Aangezien het niet steeds de corebusiness is, wordt soms samengewerkt tussen private of publieke partners in een energy service company (ESCO). Dit betekent dat derden investeren en de investering door de energiebesparing laten terugbetalen. Indien we dit aan energy performance contracts koppelen, is hier nog een garantieclausule aan verbonden.

Er is tot nu nog geen formule voor publiek-private samenwerking. De samenwerking tussen private partners werkt echter ook niet altijd zoals het hoort. Indien nodig, kan ik daar straks nog op terugkomen.

Destijds heeft toenmalig minister van Energie Turtelboom aangekondigd te zullen onderzoeken of binnen de ParticipatieMaatschappij Vlaanderen (PMV) een ESCO-fonds kon worden opgericht. Ik was daar zeer kritisch over, maar we hebben besloten PMV dit te laten onderzoeken. Volgens mij is die studie begin dit jaar of eind vorig jaar beëindigd. Dit is in de media verschenen. Volgens het artikel in De Tijd van 31 maart 2017 zal dit ESCO-fonds er niet komen. PMV zal gedurende de komende vijf jaar wel 20 miljoen euro in ESCO-bedrijven investeren. Dat is natuurlijk iets anders dan zelf ESCO-fonds te spelen.

Ik ben gelukkig met die beslissing. Anders zouden we in het vaarwater zitten van bedrijven die naar een ESCO-formule willen overstappen. Dit is zeer moeilijk. De nullijn van het huidig verbruik bij de huidige productie moet worden bepaald. Dit kan zeer snel variëren in functie van de economische conjunctuurbarometer of externe factoren waar niemand op voorhand vat op heeft. Bedrijven werken en denken meestal op korte termijn.

Een andere vraag is hoe we dit juridisch kunnen verpakken om het rechtsgeldig te maken. Een samenwerking tussen publieke partners werkt wel. Dit gebeurt vaak. Zelfs het Vlaams Energieagentschap (VEA) is hiermee bezig. Die partners werken echter in een andere constellatie.

Als ik tenminste mag spreken over waarborgstelling en termijnen enzovoort.

Er zijn ESCO-bedrijven die producten proberen aan te bieden aan bedrijven. Als u die op deze manier wilt proberen te ondersteunen – dat is wat ik begrijp –, dan denk ik dat er wel mogelijkheden zijn. Kunt u daar wat meer uitleg over geven? De Vlaamse Regering hoopt op een budget van 150 miljoen euro door in 20 miljoen euro te voorzien door bijkomende financiering van banken en privébedrijven.

Minister, hoe zal PMV concreet te werk gaan om deze energiebesparende investeringen bij bedrijven in het algemeen en kmo's in het bijzonder mogelijk te maken en te stimuleren? Hoe kunnen we de opportuniteiten van een ESCO beter bekendmaken en deze werkwijze verder promoten? Op welke manier kunnen we kmo's nog meer stimuleren om te investeren in energie-efficiëntie en rationeel energieverbruik? Hoe zou dat ESCO-fonds werken?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Concreet investeren we in projecten, in ESCO's of ESCO-fondsen waarbij – en dat is die hefboom – naast elke euro die PMV in een project, ESCO of ESCO-fonds investeert, minstens 1 euro, maar vaak zullen het er meer zijn, in dezelfde rang of achtergesteld, aan private middelen wordt ingebracht. Dat is de filosofie. Het beheer van deze projecten, ESCO's of ESCO-fondsen gebeurt door private beheerders. Op deze manier activeren we naar analogie met de ARKImedeswerking het voor dit type investeringen beschikbare risicokapitaal in Vlaanderen.

Met dit initiatief kunnen we enkele belangrijke drempels wegwerken die investeringen in energie-efficiëntie verhinderen. Het aanbod voor derdepartijfinanciering wordt

verhoogd. Op die manier wordt vermeden dat de balans en kredietwaardigheid van de onderneming waar de investering plaatsvindt, aangetast wordt door een 'non-core-investering' – energie-investeringen zijn non-core-investeringen – en dat de toekomstige kredietverlening voor de corebusiness in het gedrang zou komen.

Verder wordt er een alternatief geboden voor de typische projectfinancieringsstructuur die voor een gemiddelde investering in energie-efficiëntie te zwaar, complex en tijdrovend is, door financiering op de balans van de ESCO's zelf aan te bieden. Deze financieringswijze laat ook makkelijker toe om de markt open te trekken voor kmo's.

Bovendien vergroot het aanbod voor ESCO-financiering, zodat projecten met een grote impact op de CO₂-uitstoot en energiebesparing, maar gekoppeld aan een lager financieel rendement, u sprak er ook al van, of een te lange terugverdientijd, toch worden gerealiseerd.

Nog een punt is dat nieuwe ESCO-initiatieven worden aangemoedigd om zodoende meer aanbieders van ESCO-oplossingen in de markt actief te krijgen, die ook nog aandacht hebben voor het grote potentieel bij Vlaamse kmo's en willen werken met lichtere contractstructuren die meer op maat van de kmo geschreven zijn. Door het aanbod te stimuleren, wordt meer aandacht gevestigd op het belang van investeren in energie-efficiëntie en kunnen we onze Vlaamse economie mee ondersteunen in het behalen van de klimaatdoelstellingen. Dit is volgens mij de juiste manier om ervoor te zorgen dat er meer investeringen kunnen gebeuren omdat we een aantal drempels wegnemen voor de bedrijven.

Door de investering van PMV in de private ESCO's, zullen deze ESCO's over meer slagkracht en middelen beschikken om doelgericht hun klantenbasis te benaderen. Actieve communicatiecampagnes vanuit deze ESCO's, in combinatie met 'story telling' en good practice, over gerealiseerde projecten kunnen het vertrouwen in de ESCO's versterken en het potentieel aan opportuniteiten bij kmo's doen toenemen. We hebben in de loop van april een project afgerond dat de drempels voor kmo's om met ESCO's te werken, onderzocht. Als de resultaten daarvan nog wijzigingen vragen, zullen we die bekijken. De beleidsaanbevelingen heb ik nog niet gekregen.

Om kmo's te stimuleren, u weet dat we – vooral minister Tommelein – rationeel energieverbruik en energie-efficiëntie via veel kanalen promoten. Vanuit Economie doen we dat met de ecologiepremie. Mijn collega doet dat op nog andere manieren. Maar de belangrijkste manier waarop we kmo's kunnen overtuigen om te investeren in energie-efficiëntie is door het zeer toegankelijk en hapklaar te maken. Ondernemers willen focussen op hun corebusiness. Initiatieven die ondernemers 'ontzorgen' en investeringen in energie-efficiëntie eenvoudig maken, zoals het ESCO-fonds, maar ook alle informatieverstrekking en sensibilisering, zijn hierbij cruciaal.

Als we ondernemingen de stap willen laten zetten naar energie-efficiëntie kunnen we dat het best doen door de ESCO's een hapklare oplossing te bieden die bovendien de balans niet eens zwaar belast.

De voorzitter: De heer Gryffroy heeft het woord.

Andries Gryffroy (N-VA): Ik ben uiteraard ook zeer benieuwd naar die bijkomende aanbevelingen, waar er nog drempels zijn. Ik vermoed dat die drempels vooral nog zitten op het contractuele. Dat zal altijd een probleem blijven als men werkt met kmo's die soms eerder op korte termijn dan op lange termijn denken. Dat doen ze ook noodgedwongen, door de economische omstandigheden in en rond hun bedrijf.

Ik vind het goed dat we afstappen van het oorspronkelijke idee om te werken met een eigen ESCO-fonds of zelf ESCO te spelen. Zoals u zelf zegt: het is zoals het ARKimedes-fonds.

Ik heb twee bijkomende vragen, minister. Hebt u nu het gevoel dat er vraag is naar financiering of naar projecten?

Men kan dus gaan participeren in een dergelijk ESCO-bedrijf dat zelf de ESCO-relaties beheert, als ik het zo mag zeggen, dat dus ook de contracten maakt met de eindverbruikers. Zal er een controleorganisme zijn? Organisme is niet zo'n correct woord hier. Zal er een vorm van controle zijn als we daar geld in steken? Zal worden gecontroleerd hoe goed dat ESCO-bedrijf zijn werk doet? Of de projecten die via dat ESCO-bedrijf lopen, inderdaad op het vlak van energie en financieel interessant zijn? Of gaat u puur ingrijpen op het kapitaal van het ESCO-bedrijf? Of gaat u per project beslissen of u geld gaat bijsteken? Dat is een groot verschil, want er zijn inderdaad bedrijven die ESCO-aannemer zijn. Daar kan men het eigen kapitaal versterken zodat ze gemakkelijker projecten kunnen realiseren, of men kan beslissen per individueel project, en dan op projectbasis geld investeren en participeren: dat zijn twee verschillende methodes. Het is me nog niet duidelijk wat het zal worden.

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

Robrecht Bothuyne (CD&V): Dat is een interessante vraag, of het is een interessant initiatief. We hebben daar in de commissie Energie al met de minister van Energie over gesproken. De idee is dat we de kmo's moeten bereiken met een mix van beleidsmaatregelen, enerzijds communicatie en sensibilisering samen met de sectororganisaties; anderzijds is er financiële ondersteuning met premies via de netbeheerders voor energiebesparende investeringen of de ecologiepremie. Er is nu dit financieringsinstrument via PMV. Dat betekent ontzorging voor de bedrijven die gaan investeren.

Minister Tommelein is van plan om daar met de sectororganisaties uit verschillende sectoren akkoorden over te sluiten. Natuurlijk, dat is ook uw corebusiness om met de sectororganisaties over diverse aspecten van uw beleid samenwerking te zoeken. Wordt dat goed afgestemd met minister Tommelein? Ook het agentschap Ondernemen heeft een grote expertise in dezen. Mijn vraag en oproep zijn vooral om die twee beleidsdomeinen op elkaar af te stemmen. Ik ben ervan overtuigd dat u dat graag gaat doen.

Minister Philippe Muyters: Ik zal dat niet alleen graag doen, we doen dat al. Daarom is er dus geen enkel probleem: wij werken niet naast maar met elkaar.

Mijnheer Gryffroy, u vraagt of het meer het financiële is of de projecten. Ik denk dat de essentie is dat aan een kmo iets wordt aangeboden waar hij zelf geen last van heeft. De zaken die hij niet echt kent, worden voor hem gedaan. Ook op het vlak van financiering heeft hij geen last, het komt niet op zijn balans, en het verzwaart niet de kans dat hij leningen moet aangaan voor zijn corebusiness. De ontzorging is eigenlijk de bedoeling, maar het is een combinatie, projectmatig naar de kmo en ook naar grotere bedrijven. De zorgen rond energie-efficiëntie behoren niet tot de corebusiness en worden gedeeltelijk overgenomen.

Op het concrete kan ik u niet antwoorden. Ik zal het eenvoudig zeggen: PMV beheert de fondsen en participaties. Het is de rol van PMV om per ESCO te beslissen dat ze er vertrouwen in hebben en dat die het aankan, of dat ze het per project bekijken. Dat is aan hen. Het operationele laat ik aan PMV over. Ik ga dat zeker niet als minister naar voren schuiven. Als u daar echt details over wilt kennen, stel ik voor dat u een schriftelijke vraag indient. Dan zullen we aan PMV in detail vragen hoe ze dat effectief gaan doen.

Andries Gryffroy (N-VA): Het was gewoon uit nieuwsgierigheid, minister. Hoe het zal worden aangepakt, is minder belangrijk.

Ik maak vaak mee dat niet de financiering het probleem is, maar het vinden van de projecten. Daarvoor moeten ze ook gekend zijn. Vandaar dat ik benieuwd ben naar de verdere beleidsaanbevelingen. Waar zitten de drempels? Misschien moeten we daar over een paar maanden nog eens op terugkomen om te zien wat de sector zelf beschouwt als drempels om dit beter bekend te maken bij de wereld van de kmo's in Vlaanderen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Guy D'haeseleer aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de tewerkstelling van erkende vluchtelingen – 1699 (2016-2017)

Voorzitter: de heer Jos Lantmeeters

De voorzitter: De heer D'haeseleer heeft het woord.

Guy D'haeseleer (Vlaams Belang): Minister, mijn vraag dateert al van voor de paasvakantie, maar ik denk dat ze nog altijd actueel is.

In de pers werd een somber beeld geschetst met betrekking tot de activering van erkende vluchtelingen. We moeten zeggen dat er aanvankelijk vooral door de ondernemers nogal positief werd gereageerd op de instroom van vluchtelingen. Zij zagen in de goedopgeleide vluchtelingen kandidaten voor de knelpuntberoepen in sectoren als de bouw, de zorg en de technologiesector. Ondertussen zou het aanvankelijke enthousiasme al flink getemperd zijn. Het aantal hooggeschoolden en mensen met een technisch profiel zou immers flink tegenvallen, volgens Marc Dillen, de directeur van de Vlaamse Confederatie Bouw. Marc De Vos van denktank Itinera stelt het zelfs nog scherper: "Voor de bedrijven en de vakverenigingen is het een totale desillusie geworden." Een element daarbij is ook dat België in vergelijking met het buitenland weinig jobs voor laaggeschoolden heeft.

Nochtans, dat moeten we toegeven, werden kosten noch moeite gespaard om de vluchtelingen te begeleiden en aan een job te helpen. Eind vorig jaar stelde u in antwoord op een vraag dat "de VDAB de juiste keuzes heeft gemaakt". U verwees naar de prioritaire inzet op een snelle activering en mobilisatie van alle betrokken gesprekspartners, en op het activeren en toeleiden naar VDAB met een sterke inzet op geïntegreerde trajecten. U hebt daarvoor zelfs 35 extra mensen aangeworven en bijkomende middelen vrijgemaakt.

U verwees ook naar de samenwerking en afstemming tussen de betrokken domeinen en instanties die een belangrijke factor voor versnelde integratie en activering naar de arbeidsmarkt zouden zijn. U meldde dat er in oktober 2016 tussen VDAB en de agentschappen Integratie en Inburgering een samenwerkingsovereenkomst werd afsloten. Er werd ook werk gemaakt van het uitrollen van projecten met partners om vluchtelingen en asielzoekers effectief aan een job te helpen. Eind november werd zo al een project met vluchtelingen opgestart door Partena in samenwerking met VDAB en de stad Antwerpen, en in West-Vlaanderen werd een taskforce opgericht.

Ik heb gezocht naar cijfers, en die kunnen de teleurstelling van de werkgevers in de pers voorlopig nog niet bevestigen, aangezien ze blijken te ontbreken. VDAB zou immers nog niet beschikken over het verblijfsstatuut van zijn cliënten. VDAB zou complete statistieken willen kunnen voorleggen, maar volgens een antwoord van u op 4 november wordt er ter zake nog gewacht op een beslissing van de Privacycommissie.

Op een zeer recente schriftelijke vraag kreeg ik als antwoord dat deze cijfers nog steeds niet voorhanden zijn, alhoewel de asielcrisis ondertussen al geruime tijd geleden een aanvang nam. U hebt ook aangekondigd dat het uw ambitie was om correcte cijfers desbetreffend te kunnen verstrekken. De Brusselse dienst voor arbeidsbemiddeling Actiris beschikt inmiddels wel over cijfers. Volgens die cijfers zou van de vijfduizend vluchtelingen die de voorbije twee jaar bij hen instroomden, minder dan een vijfde een job hebben. Dat is toch alarmerend.

Minister, kunt u de desillusie van de werkgevers inderdaad bevestigen? Kan er desgevallend een beeld geschetst worden per beleidsdomein of per regio? Is dat regiogebonden of is dat een algemene tendens?

Welke gevolgen heeft het geschetste beeld desgevallend voor uw beleid? Zullen er eventueel andere prioriteiten worden gelegd?

Op welke wijze wordt gegarandeerd dat vluchtelingen voldoende inspanningen doen voor hun activering, om te vermijden dat ze zich in hun werkloosheidstoestand nestelen?

Dan het vertrekpunt eigenlijk: wanneer zult u eindelijk een correct beeld kunnen schetsen van de situatie? Als Actiris correcte cijfers heeft, moet VDAB – die toch een modeladministratie is op veel vlakken – dat toch ook kunnen doen?

Welke conclusies trekt u uit deze bevindingen voor het toekomstige asiel- en migratiebeleid? Wat denkt u over samenwerking met federaal staatssecretaris voor Asiel en Migratie Francken?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer D'haeseleer, ik vind uw eerste vraag wel een moeilijke. Ik denk dat werkgevers die – en dat is zo – anderstaligen met een migratieachtergrond aanwerven, helemaal niet gedesillusioneerd zijn. Maar ik denk niet dat u dat bedoelt in uw vraagstelling.

Voor anderstaligen met een migratieachtergrond is de totale uitstroom in Vlaanderen na zes maanden 25 procent en na één jaar 38 procent. Ik kan nog regionale cijfers geven. In Limburg ligt de uitstroom na zes maanden het laagst: op 22 procent. In West-Vlaanderen ligt dat op 31 procent. Dat is het hoogste. Na één jaar ligt het in West-Vlaanderen op 48 procent en in Antwerpen op 35 procent, en dat is het laagste na één jaar.

U kunt net als wij in de krant lezen dat de werkgevers hebben gezegd dat ze in het algemeen een desillusie hebben. Ik vind dat zelf wat raar, want vanaf dag één heb ik hier iets heel anders verklaard, met de profielen die ik heb weergegeven van de mensen en wat ze zelf zeiden en wat hun achtergrond was. We hadden vanaf het begin wel duidelijk door dat dit niet de hooggeschoolde en technisch geschoolde migranten waren.

Ik heb dat hier al telkens naar voren gebracht: de werkgevers zouden dat geweten moeten hebben. Het zijn niet de hooggeschoolde en technisch geschoolde vluchtelingen die hier door de asielcrisis terechtgekomen zijn of naar Vlaanderen zijn gekomen.

Inzake de beleidsprioriteiten zijn we met het VDAB-programma 'Integratie door werk' al gestart met werken rond anderstaligen met migratieachtergrond. Ik wil dat altijd benadrukken: wij maken geen onderscheid tussen de vluchtelingen en mensen die hier al zijn. Ik heb het hier: een actieplan rond anderstaligen met een migratieachtergrond. We zijn het actieplan 'Integratie door werk' opgestart eind 2015, en er is op 8 maart 2017 een bijgewerkte versie goedgekeurd door de raad van bestuur van VDAB.

Ik reken hierbij ook op de VDAB-toeleidingspartners, Fedasil, het OCMW en de agentschappen Integratie en Inburgering, want de vluchtelingen krijgen geen werkloosheidsuitkering.

Ze zijn immers niet verplicht om zich in te schrijven bij VDAB. Prioritair is het snel in kaart kunnen brengen van de technische profielen en 'de afstand tot de arbeidsmarkt' van erkende vluchtelingen, subsidiair beschermden en asielzoekers. Een snelle inschrijving bij VDAB is cruciaal, zodat wij ook snel kunnen overgaan tot activering. Onder meer het akkoord met Fedasil heeft juist de bedoeling dat mensen zich sneller spontaan gaan inschrijven bij VDAB. Jullie herinneren zich dat ongetwijfeld: we hebben dat in de commissie aan bod gebracht. Maar dit betekent echter niet dat iedereen meteen naar werk kan worden toegeleid. Ook dat hebben we al heel vaak besproken. Mensen een beroep leren, mensen de nodige competenties meegeven die ze nog niet hebben opgedaan, en daarbovenop nog de taal leren, en dat allemaal in enkele weken, dat zou een illusie zijn. Het is een werk dat langer duurt en waar we een hele tijd mee bezig zijn, maar ook dat hebben we in de commissie al vaak aan bod gebracht.

De vluchtelingen ontvangen bijna altijd geen werkloosheidsuitkeringen omdat ze niet voldoende dagen hebben gewerkt in België of in een ander Europees land. Als je als asielzoeker naar hier komt, dan heb je wellicht geen recht op een werkloosheidsuitkering. Erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden kunnen wel een leefloon ontvangen. Dan ligt de regie tot activering in de handen van het OCMW. Ik onderschrijf samen met VDAB en alle organisaties waarmee we samenwerken, dezelfde strategische doelstelling: proberen die mensen snel te activeren. Dat is de ideale situatie om zich te integreren en zich niet te nestelen in een situatie van opvang of vervangingsinkomen.

U stelt me de vraag naar een adequate monitoring van de doelgroep van vluchtelingen. Ik heb deze vraag in het najaar van 2015 gesteld aan VDAB, maar blijkbaar duurt het een tijdje vooraleer we een machtiging kunnen krijgen om de datastromen binnen te krijgen. VDAB heeft reeds handmatig deze personen gemonitord, maar dit is een tijdrovende procedure en geen efficiënte manier van werken. Wat betreft het uitlichten van erkende vluchtelingen, subsidiair beschermden en asielzoekers is de aanvraag tot machtiging bij het Sectoraal comité van het Rijksregister ingediend. VDAB heeft me gezegd dat ze voor de zomer een antwoord verwachten, waardoor we, als we die machtiging krijgen, vanaf dan een efficiënte monitoring van deze doelgroep kunnen opzetten. Het VDAB-actieplan waar ik al van sprak, richt zich op de ruime doelgroep, niet alleen op erkende vluchtelingen. Op de totaliteit van de doelgroep wordt vandaag wel al gemonitord.

U stelt terecht de vraag waarom Actiris dat wel kan. Actiris registreert het statuut van de erkende vluchtelingen, subsidiair beschermden en asielzoekers handmatig in het dossier op basis van de verblijfsdocumenten. De looptijd van een arbeidskaart is hierbij noodzakelijk om op te volgen. VDAB registreert dat, maar kan hier niet op selecteren. Dit statuut is immers zeer snel aan verandering onderhevig. Het is zeker niet up-to-date te houden. Daarom opteren we er met VDAB voor om te werken met een uitwisseling via het Rijksregister. Naar efficiënt werken is dat een veel betere situatie. Het uitgangspunt hierbij is dat alle informatie die de overheid al heeft, niet meer nog eens moet worden opgevraagd, maar elektronisch gedeeld kan worden. Dat is de filosofie die we bij VDAB hanteren. Wij willen niet doen wat Actiris doet, namelijk het handmatig blijven in kaart brengen.

Als minister van Werk merk ik dat een goede coördinatie en afstemming tussen de verschillende beleidsdomeinen en ook sterke partnerschappen op het terrein, belangrijk zijn als we willen komen tot een snelle activering. Snel is dan altijd relatief, want het hangt erg af van het individu. Ik blijf uiteraard met alle collega's die daarmee te maken hebben, contact hebben, ook met federaal collega Francken.

Wat betreft de vraag wat er naar puur asiel- en migratiebeleid dan wel of niet moet gebeuren, vind ik dat collega Francken heel goed aan het werk is.

De voorzitter: De heer D'haeseleer heeft het woord.

Guy D'haeseleer (Vlaams Belang): Minister, dank u wel voor uw antwoord. U hebt bij het begin van uw antwoord verwezen naar de rubriek 'anderstaligen met een migratie-achtergrond', die nu al wordt gemonitord. Daar ging het juist over. Het is heel belangrijk dat we voor de specifieke categorie van vluchtelingen objectief kunnen meten wat hun arbeidstraject is en of er al dan niet een instroom in de arbeidsmarkt is. Ik zei het: VDAB is altijd al een modeladministratie geweest op dat vlak en ik pleit er ook niet voor om, zoals Actiris, dat handmatig te doen, hoewel ik van u heb vernomen dat ze daarmee begonnen zijn. Het is essentieel dat we die cijfers specifiek met betrekking tot vluchtelingen kunnen krijgen om te zien wat de impact is van de geleverde inspanningen die de Vlaamse Regering tot vandaag heeft gedaan. Want daar gaat het nu juist over. Er zijn veel inspanningen geweest. Het zou goed zijn dat we kort op de bal kunnen spelen en zien welke gevolgen die effectief hebben op het terrein.

U kunt er uiteraard niet aan doen dat de Privacycommissie blijkbaar wat trager werkt dan nodig zou zijn. Ik verneem van u dat de machtiging om via het Rijksregister te werken voor de zomer wordt verwacht. Ik hoop dat we daar dan heel vlug mee aan de slag kunnen, want ik vrees een beetje dat de cijfers van mensen die een zeker traject doorlopen, wel eens heel confronterend en ontvullend zouden kunnen zijn. U weet dat de grote vluchtelingenstroom door een aantal mensen bij de bevolking is verkocht alsof dit de mensen zijn die onze tekorten op de arbeidsmarkt en de knelpuntberoepen gaan invullen. Ik vrees een beetje, net zoals het geval is met grote groepen migranten van de tweede, derde en volgende generaties, dat er een heel grote kloof bestaat tussen droom en werkelijkheid. Mijn vraag is dat u, zodra u over die machtiging beschikt, de commissie daar schriftelijk van op de hoogte zou brengen zodat we die eerste cijfers zo vlug mogelijk kunnen bespreken.

De voorzitter: Mevrouw Talpe heeft het woord.

Emmily Talpe (Open Vld): Bij de aanvang van de vluchtelingen crisis was de hoop groot dat er heel wat hoger geschoolden en gekwalificeerde mensen zouden bij zijn, die een verrijking voor onze arbeidsmarkt zouden kunnen vormen. Al een tijdje geleden is inderdaad gebleken dat die hoge verwachtingen niet helemaal worden ingelost. Zoals u zelf zegt, minister, is het geen evidentie om op korte termijn die mensen in groten getale op de Vlaamse rails te krijgen, om het zo te zeggen. Er zijn heel wat facetten waaraan moet worden gewerkt, met de taalproblematiek zeker in de top drie van de grootste uitdagingen. Niettemin moeten we de vinger aan de pols houden.

Ik heb nog enkele concrete vragen. De Commissie Diversiteit van de SERV heeft tweeënhalve jaar geleden haar spontaan advies uitgebracht over hooggeschoolde allochtonen. Er zijn sedertdien ook al een aantal adviezen geweest over allochtonen en vluchtelingen. Steeds kwam de gelijkschakeling van diploma's en de erkenning van elders verworven competenties aan bod. Hoe zit het daarmee? Werd er al uitvoering gegeven aan die adviezen? Wat is de stand van zaken in de erkenning van diploma's en de elders verworven competenties?

Ik wil ook verwijzen naar de private sector. Daar zijn heel wat projecten opgestart om allochtonen aan de slag te helpen. Voor de hoger geschoolde allochtonen hadden we het mentorproject @level2work met Voka West-Vlaanderen en VDAB en ook voor laaggeschoolden in de dienstenchequesector met Partena. Ik verneem dat de resultaten heel hoopgevend waren en dat men een nieuw project zal opstarten. Bij uitbreiding vraag ik dan ook aan u, minister, of de dienstenchequesector geen

extra opportuniteiten biedt waar we over moeten nadenken, om die laaggeschoolde allochtonen aan een job te helpen. Want dat is finaal een groeisector waar er een beperkte vorming voor nodig is.

De voorzitter: De heer Ronse heeft het woord.

Axel Ronse (N-VA): Dank u, collega D'haeseleer, voor de interessante vraag. Het is een actueel thema. De mismatch tussen wie enerzijds werk zoekt en wie anderzijds talenten zoekt, is nergens in Europa groter dan in Vlaanderen. Wat cynisch uitgedrukt, was de enige positieve connotatie die aan de hele asiel- en migratiecrisis kon worden gegeven, dat die mensen misschien wel zouden kunnen opvangen wat werkgevers zoeken. Daarom ook heeft de minister twee acties op poten gezet die goed zijn: een turbo op het klaarstomen van die mensen, de 'one stop shop' zoals ik het noem, in het asielcentrum, waar meteen ook VDAB terecht kan, en tegelijkertijd het leren van het Nederlands en het opdoen van werkervaring.

Op zich ben ik vrij positief verrast door de uitstroomcijfers die er zijn. U moet zich inbeelden, vluchteling zijnde, uit een totaal ander land en cultuur komende, met trauma's die je meesleept. Als ik de minister goed begrepen heb, stroomt voor West-Vlaanderen na zes maanden 31 procent uit naar werk. *(Opmerkingen van Guy D'haeseleer)*

Het cijfer gaat over alle mensen met een migratieachtergrond. Oké, dan trek ik dat terug. Dan ben ik ook in blijde verwachting, zoals alle andere collega's, van de uitstroomcijfers specifiek voor de vluchtelingen. Zeker wat betreft West-Vlaanderen, wordt er niet meer naar VDAB gekeken in de zin van dat die mensen aan het werk moet helpen maar in de zin van dat die ondernemers aan talent moet helpen. Ik denk dat die cijfers zeer nuttig zijn.

De voorzitter: Mevrouw Turan heeft het woord, de derde generatie.

Güler Turan (sp-a): Voorzitter, uw aanzet geeft duidelijk aan hoe erg we appelen met peren aan het vergelijken zijn en hoe we cijfers en mensen over dezelfde kam scheren. Mensen met een migratieachtergrond van de tweede en de derde generatie worden precies in eenzelfde vraag om uitleg en in eenzelfde antwoord behandeld als erkende vluchtelingen die hier zeer recent zijn toegekomen.

Collega Ronse, het feit dat u het even niet meer wist, was terecht. Ik zat te luisteren en dacht: 'Wat zegt de minister nu? Wat was de vraagstelling nu?' Minister, ik vind het heel belangrijk dat we daar heel erg mee opletten. Dat zijn andere problematieken, andere belemmeringen op de arbeidsmarkt, andere uitdagingen.

Er is één ding waarover ik het met de indiener van de vraag eens ben, en dat is dat meten weten is. Meten is beleid maken. Meten is beleid aanpassen. Meten is ook beleid aanvoeren. Ik blijf er absoluut een voorstander van om daar geen scrupules over te hebben. We moeten opletten met de Privacycommissie: mensen categoriseren is zeer moeilijk. We moeten proberen om een gezond evenwicht te vinden om een bepaald doelgroepenbeleid te kunnen voeren naar erkende vluchtelingen, naar allochtonen van de eerste generatie, die op dit ogenblik aan het uitsterven zijn, en naar de tweede en de derde generatie, waarvoor we nu nog altijd het woord 'allochtoon' in de mond nemen.

Voorzitter, inderdaad, hier zit een product van de derde generatie voor u. Als ik nu op de arbeidsmarkt zou moeten komen, denk ik niet dat ik problemen zal hebben. Ik zou ook geen problematiek hebben van erkenning van dossiers en van diploma's.

Ik wil terugkomen op de oorspronkelijke vraag. Als we spreken over erkende vluchtelingen, wil ik mevrouw Talpe bedanken, want dat was ook de opmerking die ik onmiddellijk heb gemaakt. Als ik zie wat voor een soep dat nu is, hoe het

nu draait en welke adviezen wij krijgen over die erkenning van diploma's, als wij dan zitten te applaudisseren en te wachten op de vluchtelingen – ik denk niet dat dat het geval was –, dan moeten die erkenningsdossiers ook wel vlot en vloeiend verlopen, alsook de erkenning van de elders verworven competenties. Het is al niet simpel om als Vlaming elders verworven competentie te laten registreren en meetellen, laat staan voor iemand die juist een procedure van erkenning als vluchteling achter de rug heeft, met alle persoonlijke trauma's en menselijke problemen daaraan verbonden.

Ik doe dus een oproep om alstublieft op te letten om niet verschillende situaties door elkaar te halen en te doen alsof het allemaal één pot nat is, en ze hier allemaal eventjes te gaan vernoemen. Hoe zit het met de procedures van erkenningsdossiers en van elders verworven competenties? Als u de cijfers die collega Talpe heeft opgevraagd, vandaag niet kunt geven, dan wil ik die graag samen met haar en de anderen, schriftelijk ontvangen.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik heb geen cijfers gehoord die collega Talpe wilde opvragen. U zit bij de verkeerde minister. Ik doe geen erkenning van diploma's. *(Opmerkingen van Güler Turan)*

Dat zit bij collega Crevits, niet bij mij.

'Alles over dezelfde kam scheren': ik heb het daar wat moeilijk mee. Ik zal nog eens herhalen wat ik heb gezegd. Het ging over anderstaligen met een migratieachtergrond. Dan spreken we hopelijk over nog maar weinig mensen van de tweede en de derde generatie. Ik noem die niet anderstaligen, het zijn anderstaligen met een migratieachtergrond waar ik de cijfers van heb gegeven.

Daar is de problematiek in vele gevallen wel hetzelfde. Dat is de combinatie van niet de nodige competenties en talenten hebben om in een bepaalde job aan het werk te kunnen en de problematiek van de taal. Als u het mij vraagt, zou de problematiek van de taal en de problematiek van onvoldoende competenties en talenten te hebben om een bepaalde job in te vullen, ook bij de erkende vluchtelingen vaak een probleem kunnen zijn. Laat ons dus ook niet doen alsof dat allemaal iets anders is.

Voor de rest doen wij maatwerk. Ik wil dat toch nog eens naar voren brengen. Bij VDAB gaat men ervan uit dat elk individu verschillend is, en we willen maximaal inzetten op het individu. Een van de belangrijkste dingen die zijn gewijzigd, is dat we niet meer lineair werken, niet meer eerst de taal leren en dan een aantal competenties en talenten, technische of andere, verwerven, maar dat we dat samen doen, dat je de taal mee kunt leren, ook op de werkvloer. Dat is ook een heel belangrijk integratieaspect. Neen, niet allemaal over dezelfde kam scheren, integendeel, maatwerk waar het kan. Maar laat ons toch duidelijk zijn dat we diezelfde afstand tot de arbeidsmarkt en diezelfde gebreken die sommige erkende vluchtelingen vertonen om op de arbeidsmarkt vlot te kunnen worden ingezet, ook terugvinden bij bepaalde mensen die al in Vlaanderen wonen en proberen te gaan werken. Dat we daar op eenzelfde manier een actie rond voeren, lijkt mij dan ook vanzelfsprekend.

Collega D'haeseleer, u zegt 'confronterend'. Voor mij zou het niet zo confronterend zijn. Ik heb in de commissie op een bepaald moment de beroepen waarvan de mensen zelf zeiden dat ze ze in hun thuisland hebben beoefend, naar voren gebracht. Ik vind het dan niet zo confronterend om te zien dat er misschien nog maar een klein percentage de stap naar werk heeft kunnen zetten, want dat is bijna vanzelfsprekend. Onze jongeren gaan zes jaar naar school om de humaniora te doen en daarna vier jaar voor bijkomende studies. Dan gaan we die mensen

die misschien even verstandig zijn maar die door omstandigheden hun diploma niet hebben kunnen halen in hun thuisland, niet op een-twee-drie kunnen opleiden tot iets waar andere mensen zes tot tien jaar voor nodig hebben om een bepaalde inhoud te krijgen. Dat vraagt tijd. Dan komt het taalaspect naar boven. Ik ben ervan overtuigd – ik heb dat hier ook altijd gezegd – dat wij hier hard aan gaan werken, en hard aan zullen blijven werken. We gaan ze dezelfde kansen geven als de andere werkzoekenden in Vlaanderen. Ik wil iedereen dezelfde kansen geven. Ik maak er geen aparte manier van werken van voor erkende vluchtelingen. Maar degenen die dezelfde afstand op de arbeidsmarkt hebben in Vlaanderen, gaan dezelfde behandeling krijgen.

Wat de monitoring betreft, ben ik het helemaal eens met wat jullie zeggen. Ik heb het ook al eind 2015 gevraagd aan VDAB. Maar de procedures moeten worden gevolgd. Ik heb er toen zo op aangedrongen dat ze het toch eens handmatig hebben gedaan. Maar dat het zo niet kan blijven duren omdat het niet efficiënt is, dat lijkt mij vanzelfsprekend. Laat ons hopen dat we deze zomer effectief die mogelijkheid krijgen om met de databanken te werken. Ik heb er geen enkel probleem mee om het te melden als de erkenning gekregen is. Dan kan ik er misschien ineens de timing bij geven wanneer we tot een eerste rapportage kunnen komen. Dan moeten daar geen vragen rond gesteld worden.

Collega Talpe, de dienstenchequesector kan allicht voor sommige mensen een opportuniteit zijn. Maar omdat we maatwerk proberen te doen, is dat ook daar de juiste manier van werken. Laat ons ook de mensen die misschien met een stukje opleiding en vorming elders een beroep kunnen uitoefenen, niet snel naar de dienstenchequesector sturen, maar laat ons op maat werken zodat die mensen niet op korte maar ook op lange termijn met goesting naar hun werk kunnen gaan.

De voorzitter: De heer D'haeseleer heeft het woord.

Guy D'haeseleer (Vlaams Belang): Collega's, er is inderdaad nogal wat verwarring ontstaan rond cijfers, maar dat was natuurlijk ook de bedoeling van mijn vraag. Minister, ik heb van u ook de cijfers van anderstaligen met een migratieachtergrond gekregen, maar het was juist de bedoeling om daar specifiek de mensen in een vluchtelingenstatuut uit te kunnen halen om te zien welk effect de maatregelen die de regering heeft genomen, nu eigenlijk hebben.

Ik ben daar niet zo optimistisch over. We zien de participatiegraad van migranten van de tweede of derde generatie, voor wie de taalbarrière geen rol meer speelt. Ik houd mijn hart vast als ik denk aan het effect op mensen die sinds een of twee jaar in ons land verblijven.

Bij de bevolking zijn natuurlijk bepaalde verwachtingen gecreëerd. Er is gezegd dat de vluchtelingen die hier toekomen, voor onze pensioenen zullen zorgen, de knelpuntberoepen zullen invullen en dergelijke. Volgens mij diende dit positief verhaal meer als een glijmiddel om de vluchtelingenstroom door de strot van de Vlaming te duwen. De realiteit zou anders kunnen zijn dan is vooropgesteld.

Actiris beschikt over cijfers, zij het dat ze handmatig zijn ingevoerd. Blijkbaar leven ze in Brussel nog in het stenen tijdperk. Dit verwondert me niet echt. We zien dat op dit ogenblik minder dan 20 procent van die mensen aan het werk is. Dat zou een belletje moeten doen rinkelen. In Brussel speelt de taalachterstand volgens mij immers minder een rol dan in Vlaanderen. Het Frans is bij die vluchtelingen waarschijnlijk nog beter gekend dan het Nederlands. Ik vrees dat de situatie in Vlaanderen nog erger is.

Ik hoop dat ik ongelijk krijg, maar volgens mij is dit ijdele hoop. Ondanks de inspanningen die de Vlaamse Regering heeft geleverd met betrekking tot mensen en financiën, zullen we moeten vaststellen dat een groot gedeelte van die mensen op

lange termijn ten laste van onze sociale voorzieningen zal vallen. Ik vraag me dan ook af wat uiteindelijk de meerwaarde van al die inspanningen is geweest.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Robrecht Bothuyne aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de uitspraken van de gedelegeerd bestuurder van VDAB over een zevende staatshervorming – 1982 (2016-2017)

Voorzitter: de heer Jos Lantmeeters

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

Robrecht Bothuyne (CD&V): Voorzitter, naar aanleiding van de uitspraken die de heer Leroy, gedelegeerd bestuurder van VDAB, vorige week in de pers heeft gedaan, zou ik een vraag om uitleg willen stellen over de ordening van onze staat en over onze bevoegdheden.

Het Vlinderakkoord, dat de zesde staatshervorming mogelijk heeft gemaakt, ligt ondertussen meer dan een half decennium achter ons. Ondertussen werken we in Vlaanderen volop aan de implementatie van de nieuwe bevoegdheden. Dit heeft geleid tot heel wat decretaal werk en tot heel wat vragen om uitleg in deze commissie.

Toch heeft de heer Leroy duidelijk laten verstaan dat er in zijn ogen nog een aantal problemen zijn met de huidige bevoegdheidsstructuur. Hij heeft een aantal voorbeelden gegeven die volgens hem aantonen dat de huidige staatsstructuur en bevoegdheidsverdeling effectief een probleem vormen om in Vlaanderen een goed activeringsbeleid te kunnen voeren.

Ik heb er ten gronde geen probleem mee na te denken over een betere staatsstructuur en bevoegdheidsverdeling. Dit mag echter niet als excuus worden gebruikt om het eigen falen te verbergen. Plus est en nous, in dit geval. Dit geldt zeker voor de implementatie van de bevoegdheden die we met de zesde staatshervorming hebben gekregen. Vriend en vijand zullen het ermee eens zijn dat het budgettair en kwalitatief om een grote hap gaat.

Op basis van die nieuwe bevoegdheden heeft de Vlaamse Regering decretale mogelijkheden gecreëerd. Als ik hiernaar kijk, kan ik enkel vaststellen dat de zesde staatshervorming Vlaanderen zeer veel nieuwe instrumenten in handen heeft gegeven om een sterker activeringsbeleid te voeren. We moeten tevens vaststellen dat we nog niet klaar zijn met de implementatie van die nieuwe bevoegdheden. Indien er grote belemmeringen zouden zijn, moeten we dit uiteraard kunnen onderzoeken.

Minister, deelt u de visie van de heer Leroy? Hebt u hierover van gedachten gewisseld met uw topambtenaar? Is dit een standpunt dat u namens de Vlaamse Regering kunt innemen? Waar komt die plotse oproep voor een nieuwe staatshervorming vandaan?

De heer Leroy heeft een aantal voorbeelden gegeven van mogelijke belemmeringen. Hij heeft bijvoorbeeld gesteld dat een lasser die na een herstructurering bakkersgast wil worden, eigenlijk wordt afgeblokt. VDAB zou die heroriëntering niet kunnen begeleiden. Volgens mij is dit een vreemde bewering. VDAB kan maatwerk leveren. De vraag is of VDAB niet zelf kan en mag beoordelen hoe dit maatwerk wordt vormgegeven. Mijns inziens moet deze heroriëntering binnen de huidige bevoegdheden perfect mogelijk zijn.

Ook met betrekking tot opleidingen ziet de heer Leroy een groot probleem. De federale overheid bepaalt nog steeds hoeveel werkzoekenden zich mogen bijscholen. Het

klopt dat hierover een afspraak is gemaakt. Maximaal 12 procent van de werkzoekenden kan een vrijstelling op de beschikbaarheid krijgen in functie van opleidingen die door VDAB of andere regionale bemiddelingsdiensten worden aangeboden. Ik hoor voor het eerst dat dit het in Vlaanderen gevoerde opleidingsbeleid zou blokkeren. Welke opleidingsinitiatieven zijn effectief geblokkeerd vanwege deze responsabiliseringsmaatregel? Op welke wijze speelt de 12 procentregel een rol in Vlaanderen?

Minister, ik heb ook een vraag over uw eigen visie. Welke bevoegdheden mist Vlaanderen volgens u om een slagkrachtiger arbeidsmarktbeleid te voeren? Wat zijn volgens u de tekortkomingen?

Zou VDAB intensiever activeren indien het agentschap een gedeelte van de return zou krijgen? Dit refereert aan de passage in het interview waarin de heer Leroy stelt dat er onvoldoende financiële return zou zijn voor het activeringsbeleid dat de Vlaamse overheid voert. Dit is vreemd. Ten gevolge van de zesde staats-hervorming en de nieuwe financieringswet krijgen de gewesten meer middelen naarmate er meer mensen aan het werk zijn. Vlaanderen krijgt wel degelijk een beloning voor de inspanningen die hier worden geleverd.

Mijn laatste vraag is iets ruimer. Hoe analyseert u de voorbije staats-hervorming en de bevoegdheden waarover we momenteel beschikken? Hoe ziet u de samenwerking met de federale overheid en met de andere gewesten? Zijn er bevoegdheden die volgens u net zo goed federale bevoegdheden hadden kunnen blijven?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Bothuyne, ik til eigenlijk zwaar aan iets wat u op een bepaald moment tijdens uw inleiding hebt gesteld. U hebt verklaard dat VDAB zijn falen niet achter een gebrekkige staats-hervorming mag verbergen. U hebt het anders geformuleerd, maar u hebt het wel degelijk over het falen van VDAB gehad.

Ik wil erop wijzen dat de Europese Commissie de verschillende arbeidsbemiddelingsdiensten heeft geëvalueerd. Ik herhaal dat VDAB volgens de Europese Commissie zo ver vooruit staat dat ze geen enkele aanbeveling kan doen. Ik hoor hier nu dat VDAB zou falen. Ik kan dat echt niet onderschrijven. Ik til hier zwaar aan. U moet eens bekijken wat arbeidsbemiddelingsdiensten in het buitenland doen. U moet dat vergelijken met wat VDAB doet. U kunt ook het Europees rapport lezen. U zult merken dat VDAB niet faalt.

We zijn het er allemaal over eens dat bepaalde zaken nog beter kunnen. Dat is hier al aan bod gekomen. Maar dit betekent niet dat organisatorisch de werking ook nog zou kunnen verbeteren indien er een betere staatsstructuur zou zijn. Ik vind dit een essentieel punt. Dit stond niet in mijn antwoord, maar ik wilde dit toch als inleiding brengen. Uw opmerking over het falen van VDAB heeft me hiertoe gebracht.

Ik heb op voorhand geen contact met de heer Leroy gehad. Dat is zijn persoonlijk standpunt. Zijn betoog is verre van nieuw. Ik vind het raar dat u dit nieuw vindt. Ik ken de heer Leroy al zeer lang, eerst als lid van de raad van bestuur van VDAB en daarna als minister. Zolang ik hem ken, wat al meer dan tien jaar is, pleit de heer Leroy voor homogene bevoegdheden.

Als leidend ambtenaar van VDAB heeft hij het beste zicht op de dagelijkse praktijk. Hij vertrekt niet vanuit de filosofie dat er een staats-hervorming moet komen. Hij vertrekt vanuit de vraag hoe VDAB nog beter kan werken en werkzoekenden nog beter tot aan een job kan begeleiden. Indien hij door zijn observaties op het terrein vaststelt dat er organisatorisch iets schort of dat er nog tekorten zijn, vind ik het niet enkel logisch dat hij dit naar voren brengt. Dit is zelfs zijn plicht. Het is aan mij om hier oor naar te hebben.

Mijnheer Bothuyne, het federaal normatief kader houdt verregaande bepalingen in die de Vlaamse bevoegdheden effectief begrenzen. Ik zal dit even verder duiden. Ik ben ervan overtuigd dat u deze mening zult delen zodra u dit hebt gehoord.

Het federaal normatief kader is bijzonder complex en maakt het onderscheid tussen actieve, passieve en aangepaste beschikbaarheid. Die juridische constructie komt niet overeen met de bemiddelingsaanpak die VDAB in Vlaanderen hanteert. Wij leveren maatwerk. Dit is tijdens de hoorzitting over controle en sanctionering goed aan bod gekomen.

Voor bepaalde werkzoekenden zal de actieve beschikbaarheid de dominante methode zijn om aan werk te geraken. Die mensen gaan zelf actief werk zoeken. Het gaat dan om de mensen met een sterk profiel en voldoende zelfredzaamheid, bijvoorbeeld hooggeschoolde jonge werkzoekenden.

Voor andere werkzoekenden zal het noodzakelijk zijn in te zetten op de ondersteuning van VDAB om ze opnieuw aan werk te kunnen helpen. Volgens het federaal normatief kader moeten ze echter actief beschikbaar zijn. Ik denk dan aan mensen die gedurende vijftien of twintig jaar voor hetzelfde bedrijf hebben gewerkt en dan plots op de arbeidsmarkt terechtkomen. Het is mogelijk dat die mensen ook nog moeten worden geheroriënteerd. Die mensen hebben nood aan sollicitatievaardigheden, want ze hebben al jaren niet meer gesolliciteerd. Vaak hebben ze nood aan andere competenties dan ze ooit in hun vroegere bedrijf hebben opgedaan. De inschatting van hun noden kan enkel door VDAB worden gemaakt. De indeling in het federaal normatief kader is te grofmazig.

Bovendien redeneert het federaal normatief kader op basis van beroepen en redeneert VDAB op basis van competenties. Dit beroepsgericht denken komt niet overeen met het competentiegericht denken. Indien de stok op de beroepen is gericht en de wortel competenties hanteert, is er geen coherentie en kan geen maatwerk worden verricht.

In het globaal kader zou eveneens competentiegericht moeten worden geredeneerd. Ik hoef het belang van en de noodzaak aan competentiegericht denken vandaag niet meer uit te leggen. Het competentiegericht denken maakt niet enkel de werkzoekenden op de arbeidsmarkt sterker. Het creëert tevens mogelijkheden voor de werkgevers.

Verder is er een beperking van het aantal werklozen in opleiding. Tijdens de hoorzitting over controle en sanctionering heeft de heer Leroy reeds verwezen naar de bestaande mismatch in België. Zoals de heer Ronse heeft aangehaald, is dit de grootste mismatch in Europa. Daar komen nog de vergrijzing, de digitalisering en de robotisering bij. Dit zijn allemaal evoluties die zich momenteel op de arbeidsmarkt aftekenen en die gevolgen hebben. Bepaalde beroepen verdwijnen en andere beroepen worden gecreëerd. Het verandert overal grondig. Hoe kunnen we onze werkzoekenden hierop voorbereiden?

We moeten enerzijds competentiegericht matchen en anderzijds meer mogelijkheden creëren om competenties te versterken, zoals opleidingen, herscholing of bijscholing. We moeten tevens inzetten op werkplekleren. We moeten opleidingen organiseren op de werkvloer. Dit zal in de toekomst steeds meer nodig zijn om kwalitatieve matches te kunnen maken.

Waarom zijn hier momenteel limieten aan verbonden? Dat is een legitieme vraag die de heer Leroy zich stelt. Er is momenteel zeker nog wat marge met betrekking tot het aantal vrijstellingen voor opleidingen en studies. Een beleid wordt echter niet enkel gevoerd voor het heden, maar ook voor de toekomst. We zullen alle mogelijkheden nodig hebben om onze werkzoekenden weerbaar en wendbaar te maken. Wat opleidingen betreft, mogen we geen limieten opleggen.

Mijnheer Bothuyne, aangezien dit naar aanleiding van vragen om uitleg van mevrouw Schryvers en uzelf in deze commissie al eerder ter sprake is gekomen, haal ik graag nog eens het voorbeeld aan van het vrijwilligerswerk. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA) beoordeelt nog steeds of een werkzoekende vrijwilligerswerk mag uitvoeren. VDAB bepaalt echter het traject naar werk. We merken dat VDAB en zijn partners vanuit de activeringsgedachte op vrijwilligerswerk willen inzetten. De huidige wetgeving belemmert dit momenteel echter.

Volgens mij heb ik hiermee aangetoond wat de heer Leroy ook naar voren heeft gebracht. Wat de werkwijze betreft, is een verbetering echt nog mogelijk. Organisatorisch strookt het een niet altijd met het ander.

We hebben er in Vlaanderen echt voor gekozen om de bevoegdheden van de zesde staatshervorming te hervormen of te integreren met al bestaande Vlaamse maatregelen alvorens ze in te kantelen. De andere gewesten hebben er vaak voor gekozen om de bevoegdheden ongewijzigd over te nemen. We zien vandaag de eerste wijzigingen op het terrein. Ook de richting die de andere gewesten willen uitgaan, wordt duidelijk.

We hebben reeds bijzonder veel van de bevoegdheden van de zesde staatshervorming ingekanteld en aangepast. Ik som ze graag even op: het doelgroepenbeleid, de loopbaanonderbreking in de openbare sector, het ervaringsfonds, de controle en sanctionering, de vrijstelling van de beschikbaarheid voor studies en opleidingen, artikel 60, het industrieel leerlingewezen, de dienstencheques, betaald educatief verlof, de mentorkorting, de arbeids- en beroepskaarten, en de start- en stagebonus. Daarnaast zijn we momenteel nog bezig met de hervorming en inkanteling van de PWA's.

Het spreekt voor zich dat we de verschillende maatregelen blijvend monitoren op hun efficiëntie en effectiviteit. Op uw vraag of er aspecten zijn die federaal hadden moeten blijven, zeg ik duidelijk 'neen'. De Vlaamse arbeidsmarkt – en economie in het algemeen – heeft haar eigen kenmerken, die in die mate verschilt van de andere regio's dat een regionale aanpak aangewezen is en zelfs noodzakelijk is. De uitdaging is om met de nieuwe bevoegdheden en de bevoegdheden waarover we reeds beschikken, tot een coherent geheel te komen zodat we een daadkrachtig Vlaams werkgelegenheidsbeleid kunnen voeren.

Het is zeker niet zo dat VDAB momenteel minder intensief activeert, maar de knelpunten die Fons Leroy aanhaalt, zijn zaken die we niet kunnen ontkennen. De huidige wetgeving vertoont onvoltooide elementen, en dit heeft een remmend effect. Dit is geen ideale situatie, en dient in een volgende fase zeker grondig bekeken te worden, zodat de Vlaamse arbeidsmarkt over alle instrumenten beschikt om werkzoekenden aan de slag te helpen. Zoals ik al zei in mijn antwoord op uw eerste vraag, is het niet meer dan logisch dat ik hier oren naar heb en dat Fons Leroy de plicht heeft mij daarop te wijzen.

Robrecht Bothuyne (CD&V): Minister, uw antwoord ligt volledig in de lijn van de verwachtingen. (*Opmerkingen van Güler Turan. Gelach*)

Af en toe bevestiging is nuttig. Ik ben zelf een groot voorstander van een sterk uitgebouwd Vlaams arbeidsmarktbeleid in functie van de noden van die arbeidsmarkt. Iedereen zal erkennen dat mijn partij daar sterk toe heeft bijgedragen bij elke staatshervorming die de voorbije decennia werd gerealiseerd. CD&V heeft er mee voor gezorgd dat u vandaag beschikt over heel wat bevoegdheden. Het is inderdaad een goede zaak dat u daar werk van maakt, van die nieuwe bevoegdheden. U hebt inderdaad al wetgevend werk verricht – dat heb ik in mijn vraagstelling erkend – zodat we die nieuwe bevoegdheden tot de onze kunnen maken en kunnen inzetten ten bate van onze arbeidsmarkt.

Ik heb niet gezegd dat VDAB faalt. Dat heeft Fons Leroy gezegd. Hij heeft getracht in zijn interview een pleidooi te houden voor een soort zevende staatshervorming aan de hand van een aantal voorbeelden van falen van het beleid. Mijn punt is niet dat VDAB een falende organisatie is, absoluut niet. VDAB is een voorbeeldorganisatie die al prijzen heeft gewonnen en Europees wordt erkend. Maar alles kan beter, zoals u zelf zegt.

Ik ergerde mij een beetje aan de voorbeelden die Fons Leroy in zijn interview heeft gegeven omdat ze gewoon met de eigen bevoegdheden die VDAB vandaag heeft, effectief kunnen worden aangepakt. VDAB kan op dit moment perfect in het kader van het maatwerk dat men voert, mensen die jarenlang een bepaalde carrière hebben gehad, heroriënteren en begeleiden naar een andere functie, en hen aan het werk helpen. Er is geen enkele belemmering, en u hebt die ook niet kunnen aantonen in uw antwoord daarnet.

Wat de opleidingen betreft, hebt u helemaal mijn punt bewezen. U hebt inderdaad gesteld dat er geen enkel probleem is vandaag in het opleidingsbeleid dat we uittekenen in Vlaanderen. Er is geen enkele belemmering voor het beleid dat u vandaag wilt voeren in functie van werkzoekenden.

Ik vind het niet onlogisch dat er een maximum staat op de vrijstelling van beschikbaarheid van werkzoekenden voor de arbeidsmarkt. We willen niet dat de regionale arbeidsbemiddelingsdiensten lichtzinnig omgaan met die vrijstelling van beschikbaarheid van werkzoekenden, want deze krijgen een uitkering gefinancierd door de sociale zekerheid. Het is niet de bedoeling dat we daar gratis mee omgaan. Dat is uiteraard ook niet wat VDAB doet. VDAB gaat niet gratis om met de vrijstelling van beschikbaarheid van werkzoekenden op de arbeidsmarkt. In die zin is er vandaag geen enkel probleem. Ik zie niet in waarom de leidend ambtenaar van VDAB of uzelf daarvan een probleem zou moeten maken, nu niet en ook niet in de toekomst.

Ik ga ervan uit dat VDAB in de nabije toekomst verder aan de slag gaat met de nieuwe bevoegdheden. Er is nog heel wat mogelijk.

We hebben het gehad over het sanctioneringsbeleid enkele weken terug. Elke partij hier heeft gezegd dat er goede sporen worden uitgetekend in het beleid, maar dat er verder moet worden gewerkt om er effectief een succes van te maken. We hebben het dual leren, dat we uitbouwen, mede dankzij de nieuwe bevoegdheden van de zesde staatshervorming. We hebben een aantal werkervaringsinstrumenten: het wijk-werken, dat we kunnen uitbouwen in het kader van die nieuwe bevoegdheden, enzovoort. Ook rond het verminderen van de loonlasten kan men in de volgende legislatuur verder gaan met het doelgroepenbeleid dat we vandaag hebben uitgetekend.

Er zijn heel wat sporen getrokken waar we gewoon verder hard aan moeten werken. Als er in de toekomst nog grote euvels zijn in onze staatsstructuur en onze bevoegdheidsverdeling om ons arbeidsmarktbeleid nog beter te maken, gaan we daar graag opnieuw aan werken en sleutelen, want een bevoegdheidsstructuur en een staatsstructuur zijn niet statisch. Ze moeten dynamisch zijn in functie van de noden en de problemen die zich voordoen. Laten we ons alstublieft niet verschuilen achter een bevoegdheidsstructuur die er vandaag is om niet keihard te werken aan een goed en sterk arbeidsmarktbeleid. Ik ben ervan overtuigd dat u eigenlijk ook die mening bent toegedaan en dat u dat ook effectief doet.

De voorzitter: Mevrouw Turan heeft het woord.

Güler Turan (sp-a): Collega Bothuyne, bedankt voor de vraag. Ik hoopte van de minister te kunnen horen wat de belemmeringen zijn die Fons Leroy vandaag ervaart en die aanleiding gaven tot die verklaringen in de pers.

We hebben die oplijsting van u gekregen, minister, en ik heb ook de antwoorden en reactie van de heer Bothuyne, dus van dezelfde meerderheid, gehoord. Die klonk als volgt: er zijn verschillende elementen aangehaald waaruit blijkt dat er eigenlijk geen probleem is, bijvoorbeeld in verband met de vrijstellingen, voor de opleiding, en dat er een beperking is. Ik volg de redenering van de heer Bothuyne volledig.

Ik heb gewoon één heel simpele bijkomende vraag. U hebt de belemmeringen opgesomd. Die zijn niet ontkracht door de heer Bothuyne. Wat belemmert u om met uw federale collega's samen te zitten in deze huidige structuren om een aantal noden die u ervaart vanuit het Vlaams arbeidsmarktbeleid, om die wijziging samen met het federale niveau door te voeren, waardoor zowel Vlaanderen als Wallonië als Brussel daar beter mee op weg kunnen? Waar blijft dat samenwerkingsfederalisme?

De voorzitter: Mevrouw Talpe heeft het woord.

Emmily Talpe (Open Vld): Het is niet de eerste keer dat de gedelegeerd bestuurder van VDAB zijn licht laat schijnen over de arbeidsmarkt. In het verleden had hij het al vaker over de ontslagbescherming, over de activering van langdurig zieken, over de passende dienstbetrekking. Hij verklaarde dat Vlaanderen daar te weinig vat op heeft. Het zijn zware federale thema's, waar u noch VDAB zeggenschap in hebben. Zijn inzichten zijn telkens interessant en getuigen van een onderbouwde visie op onze arbeidsmarkt. Dat verdient zeker onze appreciatie.

Wat betreft het pleidooi voor de zevende staatshervorming, minister, volg ik u volledig dat het onderwerp werd ingegeven door zijn bekommernis over de volledige arbeidsmarkt, maar het komt wat vroeg voor ons omdat we nog volop bezig zijn met de implementatie van de nieuw verworven bevoegdheden naar aanleiding van de zesde staatshervorming. Ons lijkt het dat we in eerste instantie moeten zorgen voor een optimale inpassing in ons Vlaams beleid vooraleer we beginnen dromen van nog meer bevoegdheden.

Ik ontken zeker niet dat er federale aspecten zijn, niet het minst op het vlak van de werkloosheidsverzekering, die nog te weinig op Vlaamse leest is geschoeid, maar ik volg wel collega Turan. Het samenwerkingsfederalisme is toch ook ons pleidooi. We vragen aan het federale beleid om de nodige flexibiliteit in te bouwen zodat de regels bepaalde zaken op maat kunnen aanpakken.

Vandaar mijn vraag aan u: is het binnen de huidige staatsstructuur een aanpak die u kunt volgen? Op welke aspecten zou u vandaag nog meer flexibiliteit wensen?

De voorzitter: De heer Ronse heeft het woord.

Axel Ronse (N-VA): In mijn studententijd heb ik nu en dan jobs gedaan. Een ervan was in de hr-sector. Ik mocht voor een aantal bedrijven uit de regio Zuidwest-Vlaanderen, onder andere het teloorgegangene Artic-Frisa, mee seizoenarbeiders rekruteren. Ik denk dat ik deze anekdote al eens heb verteld in de commissie. Het was onvoorstelbaar. Ik begon met de VDAB-lijst. Daarop stonden redelijk wat namen om op te bellen. Ik kreeg als reactie: 'Pfff, het is nu niet nodig zeker om te komen?' Dan waren er de Waalse werkzoekenden: 'C'est loin, c'est impossible.' Daardoor hadden we nauwelijks iemand. En dan deden we de deur open en zagen we aan het hek, net zoals in de films over de Amerikaanse recessie, rijen Noord-Fransen. Hoe kwam dat? Simpel: omdat zij niet de indruk kregen van hun overheid dat ze een 'Win for Life' hadden gewonnen. Zo simpel was dat.

Toen heb ik voor mezelf uitgemaakt dat in de hele Vlaamse democratie er een meerderheid is om de wortel van het activeringsbeleid aan te pakken, namelijk de uitkering. Het verschil tussen een werkloosheidsuitkering en werken is nergens kleiner dan in België, tenzij misschien in een communistisch land, en dan nog, want daar moet worden gewerkt. Dat is zo problematisch. Niemand kan

ontkennen dat dat ligt aan onze staatsstructuur, aan het feit dat wij decennialang hebben moeten regeren met bijna-communisten. De huidige evolutie ziet er ook niet beter uit. Dat is de grootste rem op ons activeringsbeleid.

Je zit ook met een lage responsabilisering van regio's. Beeld u eens in dat de regio Brussel ook verantwoordelijk zou zijn voor het socialezekerheidsbedrag, voor alle werkloosheidsuitkeringen die in Zaventem moeten worden betaald, dan denk ik dat hun houding in verband met de luchthaven van Zaventem anders zou zijn dan ze vandaag is. Collega's, we komen wekelijks dossiers tegen waar we gepakt worden in onze activering. De 55-plussers, die enkel een passende betrekking mogen hebben, terwijl we in een wereld leven die constant verandert: dat is een federaal kader waar we aan onderworpen zijn. Het stelsel van werkloosheid met bedrijfstoeslag (SWT): we hebben hier de cijfers gezien. Het lukt niet om die mensen te activeren. Waarom lukt dat niet? Omdat die mensen goed zot moeten zijn om hun statuut in te ruilen voor een job. We hebben Jan Spoor gehad die het verschil tussen een gepensioneerde Waalse werkloze en een gepensioneerde ondernemster onder de aandacht heeft gebracht. Dat doet op het vlak van sociale rechten, pensioenopbouw en gelijkgestelde periodes, mensen nadenken over welk statuut ze kiezen en welk parcours ze in het leven volgen. Dat is allemaal gelieerd aan het arbeidsmarktbeleid.

Ik dank dus collega Bothuyne om het zeer terechte pleidooi van de gedelegeerd bestuurder van VDAB hier onder de aandacht te brengen – 'shame on me' dat ik er zelf niet op gekomen was. Ik hoop dat we zo snel mogelijk naar een confederaal model kunnen gaan, want, collega Talpe, dat samenwerkingsfederalisme is een zeer nobele maar bijzonder naïeve gedachte. Dat uit zich, zelfs in een situatie waarbij we twee gelijkaardige meerderheden hebben, constant in miserie en scheefgroei. Er is dus maar één oplossing, en dat is een confederaal model waarbij we als regio echt een arbeidsmarktbeleid kunnen voeren.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voor alle duidelijkheid, collega Turan, ik heb helemaal geen oplijsting gegeven. Ik ben ingegaan op de voorbeelden van Fons Leroy. Maar als u wilt, kan ik u wat oplijstingen geven. Ik kan u daarmee ook onmiddellijk bewijzen dat dat samenwerkingsfederalisme er niet is. Ik denk dat ons arbeidsrecht verouderd is en nog gebaseerd is op de industriële revolutie waar maatwerk uitgesloten wordt en waar alles eenheidsworst wordt. Ik denk niet dat we dat federaal kunnen veranderen. In de andere kant van het land zijn er mensen die dat niet wensen te veranderen, terwijl we daar in Vlaanderen wel een meerderheid voor zouden kunnen hebben.

Collega Talpe heeft het over een passende dienstbetrekking. Het is toch raar dat federaal wordt bepaald wat passend of niet passend is, terwijl wij moeten activeren. Ik geef een ander voorbeeld. Zouden wij niet proberen om de ontslagregeling activerender te maken dan ze vandaag is? Vrijwilligerswerk was ook een van de voorbeelden die ik heb genoemd, heel de outplacementregeling, heel de SWT-regeling of de brugpensioenen. Discriminatie is hier al honderden keren aan bod gekomen in de commissie: 'Mijnheer de minister, doe meer!' Maar het is bijna allemaal federaal, want de verhouding tussen werkgever en werknemer zit federaal. Er zijn voorbeelden zat om te tonen dat we er nog niet zijn.

We kunnen tonen dat het beter is. Wij zitten ongelooflijk goed. We doen schitterend werk. Ik ben het wel eens met collega Bothuyne dat we schitterend werk doen binnen de bevoegdheden die we hebben. Maar dat we dan niet zouden mogen zeggen hoe we het nog beter zouden kunnen doen, daar ben ik het natuurlijk niet mee eens. We mogen dat zeggen. Het is zeker geen verschuilen, collega Bothuyne. U mag me zeggen waar wij ons verschuilen. We doen wat we kunnen

met de bevoegdheden die we hebben. Maar we zouden ziende blind zijn als we zeggen dat dat de ideale situatie is en als we zeggen dat we nu niets mogen zeggen, want dat er misschien nog verbeteringen mogelijk zijn. Er zullen altijd verbeteringen mogelijk zijn. Het is niet omdat je een auto hebt die rijdt, dat je niet kunt zeggen wat je eraan kunt verbeteren om hem morgen nog beter te laten rijden.

Dat is wat Fons Leroy heeft gedaan. Ik sta daar 200 procent achter. Ik ben het niet met u eens dat de dingen die hij zei, niet kloppen. Als u zegt dat de heroriëntering al kan, dan is dat juist, maar er zijn remmende factoren die vandaag maken dat het niet zo eenvoudig is. Jawel, de passende betrekking is duidelijk een rem op de heroriëntering. Natuurlijk doen we wat we kunnen met het maatwerk. Maar als iemand zegt 'Ik wil dit niet', is de zaak afgerond door bestaande wetgeving. Nog eens, het is niet omdat het maximumpercentage opleiding nu niet belemmerend is... Ik ga het omdraaien: vindt u niet dat wie bemiddelt en wie de werkzoekende op maat begeleidt naar een job, de beste is om vrijstellingen te geven en vrijstelling van beschikbaarheid te geven? Dat lijkt mij toch veel logischer dan dat iemand anders, iemand die niet bezig is met de activering van die werkloze, dat kan bepalen. Is het niet logisch dat het bepalen of een betrekking passend is of niet, gebeurt door wie de activering doet, mijnheer Bothuyné? Dat is volgens mij de logica zelf. Het is niet omdat wij daarmee proberen om te gaan, dat het niet hier en daar remmend kan zijn. Dat is wat Fons Leroy naar voren heeft gebracht.

Fons heeft niet gezegd dat VDAB faalt, zoals u in uw repliek zei. Fons heeft gezegd dat het beleid hier en daar faalt. Het beleid is niet VDAB, dat zijn wij, dat zijn de politici die het kader bepalen waarbinnen VDAB kan en mag werken. Daar heeft hij dingen genoemd die beter kunnen. Ik sta daar voor 200 procent achter. Het is heel raar dat daar een discussie over is.

Ik zie dat de collega van Fons Leroy in Wallonië, eigenlijk krak hetzelfde zegt. Zij heeft naar voren gebracht: "Nous sommes demandeurs d'un maximum de levier adapté à nos marchés de travail respectifs." Zij zegt eigenlijk krak hetzelfde: geef me meer bevoegdheden, want mijn arbeidsmarkt is verschillend van die van Vlaanderen. Fons zegt dat en zijn Waalse collega Marie-Christine Vanboeckstal zegt dat ook. Ik zie dat ook in andere bevoegdheden. Als u aan minister Vandeurzen vraagt of de staatshervorming ervoor heeft gezorgd dat hij alles kan doen zoals hij het wil en of hij remmingen ziet, dan ben ik zeker dat ook hij remmingen zal zien. En hij niet alleen, een topman van 'Solidariteit voor het Gezin' pleit ook voor een aantal aanpassingen omdat het vandaag niet af is.

Collega Ronse, ik ben blij dat u de vraag niet hebt gesteld, want ik denk dat het de logica zelf is dat Fons Leroy vanuit zijn operationele kennis een aantal opmerkingen en bedenkingen heeft. Ik vind het heel mooi dat hij dat doet. Ik hoop dat iedereen dat op dezelfde manier naar buiten durft te brengen.

De voorzitter: De heer Bothuyné heeft het woord.

Robrecht Bothuyné (CD&V): Mijnheer Ronse, ik wil de student in u geruststellen. We zijn ondertussen zelf in staat dat probleem aan te pakken. We hebben nu de bevoegdheid zelf te sanctioneren. Een paar weken geleden hebt u in deze commissie nog zelf verklaard dat we voorlopig nog niet doen wat we zouden kunnen doen en dat met betrekking tot die bevoegdheid bepaalde zaken beter wel zouden gebeuren. De student in u kan worden gerustgesteld. Het probleem dat u toen hebt gedetecteerd, is aangepakt dankzij de staatshervorming en de bevoegdheden die we hebben gekregen.

Een staatsstructuur is nooit af. De noden op onze arbeidsmarkt en in andere elementen van onze samenleving veranderen. De overheid, de staatsstructuur en de bevoegdheidsverdeling moeten daaraan worden aangepast. De voorbije decennia

heeft mijn partij steeds de leiding genomen tijdens de gesprekken hierover. Dit is echter geen evidentie. Een bevoegdheidsstructuur aanpassen of een staatshervorming realiseren, is niet iets wat snel decretaal kan worden uitgevaardigd. Daar komen onderhandelingen bij te pas. Het politiek luchtfietsen dat we de voorbije dagen weer zien opduiken in de kranten en in het publieke debat, helpt ons niet om meer en betere bevoegdheden te krijgen of om onze arbeidsmarkt op een betere wijze te organiseren.

Minister, ik wil nog even terugkomen op het interview met de heer Leroy. Het verwondert me uiteraard niet dat hij pleit voor bijkomende bevoegdheden of voor meer instrumenten voor Vlaanderen. Zijn voorbeelden zijn echter bijzonder slecht gekozen. Er is immers geen enkele belemmering. U hebt in uw antwoord ook niet kunnen aantonen waar belemmeringen zich zouden manifesteren. Ik kan me een aantal andere zaken inbeelden die misschien beter in Vlaamse handen zouden komen dan de voorbeelden van de heer Leroy.

Ik hoop vooral dat VDAB, u en wij aan de slag zullen gaan met de bevoegdheden die we hebben. Dit verloopt liefst in samenwerking. Samenwerkingsfederalisme is effectief nodig en nuttig. We hebben het vorige week nog gehad over de Waalse werkzoekenden die in Vlaanderen de knelpuntjobs helpen invullen. Dat is een mooi voorbeeld van samenwerkingsfederalisme. Op basis van de huidige bevoegdheidsverdeling is zelfs nog meer mogelijk dan we vandaag al doen. Volgens mij moeten we verder op die ingeslagen weg. We mogen ons zeker niet verschuilen achter bevoegdheidsdiscussies om ons eigen beleid of eventuele problemen met ons beleid niet aan te pakken.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.